

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 grudnia 2016 r.,
sprawy A. W.
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt XVIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od skarbu Państwa na rzecz adwokata T. C. – Kancelaria Adwokacka w O. – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 14 lutego 2015 r. w G., pow. z., woj. (...) na terenie sklepu spożywczego PPHU D., po uprzednim użyciu przemocy wobec I. C., polegającej na popychaniu oraz posługując się nożem, nakazał wydanie pokrzywdzonej pieniędzy

znajdujących się w szufladzie kasy oraz w jej portfelu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci gotówki w kwocie 307 zł, czym spowodował szkodę na rzecz I. C. w kwocie 87 zł, zaś na rzecz J. B. w kwocie 220 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

II. w dniu 25 lutego 2015 r. w Ł., na terenie sklepu zoologicznego „A.”, po uprzednim użyciu przemocy w postaci siły fizycznej polegającej na złapaniu M. W. za szyję oraz drugą ręką na wysokości pasa, przewróceniu jej na podłogę i przygnieceniu do niej oraz posługując się nożem, który przyłożył jej do szyi, na skutek zablokowania ruchu przez pokrzywdzoną, ręką spowodował u niej obrażenia ciała w postaci powierzchownej rany ciętej obejmującej skórę, będące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, zaciągnął ją za biurko, kazał wskazać miejsce przechowywania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci gotówki w kwocie 300 zł, czym spowodował szkodę u wyżej wymienionej w kwocie 300 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne rozboju w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

III. w dniu 2 kwietnia 2015 r. w G., pow. z., woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia torebkę z materiału skóropodobnego o wartości 40 zł wraz z zawartością w postaci: 8 opakowań leków o wartości 30 zł, pieniędzy w kwocie 200 zł, perfum marki „Pret a Porter” o wartości 50 zł, telefonu komórkowego marki Samsung o numerze IMEI: (...) wraz z kartą SIM o wartości 250 zł, dowodu osobistego seria (...) stwierdzającego tożsamość pokrzywdzonej, stanowiących mienie o łącznej wartości 580 zł na szkodę B. G., a następnie w celu utrzymania w posiadaniu zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży stosował przemoc wobec wymienionej pokrzywdzonej polegającą na popchnięciu jej z całej siły, w wyniku czego pokrzywdzona upadła na pomnik, czym doprowadził ją do stanu bezbronności, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym

w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne rozboju z użyciem przemocy w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 281 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

IV. w dniu 5 kwietnia 2015 r. w G., pow., z., woj. (...) ciągnąc za pasek torby M. S. w następstwie szarpania za niego przez pokrzywdzoną, spowodował jej upadek w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń w postaci: powierzchownego urazu głowy, kręgosłupa szyjnego i barku prawego, urazu klatki piersiowej z podejrzeniem złamania żeber V i X żebra po stronie prawej bez przemieszczenia, rozległych podbiegnięć krwawych czoła, będących naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne rozboju z użyciem przemocy, w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torebkę z materiału skóropodobnego o wartości 90 zł wraz z zawartością w postaci: telefonu komórkowego marki Nokia model X2-00 o nr IMEI: (...) wraz z kartą SIM o wartości 300 zł, etui na telefon komórkowy o wartości 10 zł, dowodu osobistego seria (...) stwierdzającego tożsamość pokrzywdzonej, dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego seria (...) od samochodu marki Opel Corsa o nr rej. (...) stanowiących mienie o łącznej wartości 400 zł na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

V. w dniu 27 marca 2015 r. w G., pow., z., woj. (...) spowodował uszkodzenie ciała J. F., które to uszkodzenie powstało w skutek upadku pokrzywdzonej ze schodów na chodnik, w następstwie utraty przez nią równowagi w chwili wyszarpięcia torebki, którą miała podczas zdarzenia na ramieniu, skutkiem czego pokrzywdzona doznała rany tłuczonej okolicy czołowej lewej, rany tłuczonej stawu lewego, bolesności palpacyjnej klatki piersiowej po stronie lewej, będącego naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres czasu krótszy niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne

przestępstwo podobne rozboju z użyciem przemocy w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej rok pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

VI. w dniu 28 marca 2015 r. w G., pow. z., woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia torebkę z materiału skóropodobnego o wartości 30 zł wraz z zawartością w postaci: okularów o wartości 100 zł, pieniędzy w kwocie 45 zł, dowodu osobistego seria (...) stwierdzającego tożsamość pokrzywdzonej, stanowiących mienie o łącznej wartości 145 zł na szkodę U. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł., po przeprowadzonym postępowaniu, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. XVIII K (...), orzekł:

1/ w miejsce czynu zarzucanego A. W. w punkcie I aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 14 lutego 2015 r. w G. na terenie sklepu spożywczego PPHU D., używając przemocy wobec I. C. i posługując się wobec niej nożem dokonał kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 307 zł, w tym na szkodę I. C. w kwocie 87 zł, zaś na szkodę właściciela sklepu J. B. w kwocie 220 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za przestępstwo rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności;

2/ w miejsce czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2015 r. w Ł. na terenie sklepu zoologicznego „A.”, używając przemocy wobec M. W. i posługując się wobec niej nożem dokonał kradzieży na jej szkodę pieniędzy w kwocie 300 zł oraz spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci powierzchownej rany ciętej kciuka ręki lewej naruszające czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za przestępstwo rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. czynu

wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności;

3/ w miejsce czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 2 kwietnia 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę B. G. mienie w postaci torebki wraz z zawartością leków, pieniędzy w kwocie 200 zł, perfum, telefonu komórkowego Samsung - łącznej wartości 580 zł, a nadto dowód osobisty pokrzywdzonej, a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył wobec B. G. przemocy odpychając ją i powodując jej upadek, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za przestępstwo rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 281 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;

4/ w miejsce czynu zarzucanego A. W. w punkcie IV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2015 r. w G. używając przemocy wobec M. S. spowodował jej upadek w następstwie czego doznała ona obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy, kręgosłupa szyjnego i barku prawego, urazu klatki piersiowej z podejrzeniem złamania żeber V i X po stronie prawej bez przemieszczenia, rozległych podbiegnięć krwawych czoła, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas poniżej dni siedmiu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę M. S. mienie w postaci torebki z zawartością telefonu komórkowego Nokia X2-00 i etui na telefon - łącznej wartości 400 zł, a nadto dowód osobisty pokrzywdzonej oraz dowód rejestracyjny jej pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

5/ w miejsce czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia uznał oskarżonego A. W. go za winnego tego, że w dniu 27 marca 2015 r. w G., używając przemocy na osobie J. F., dokonał kradzieży jej torebki z zawartością w postaci telefonu komórkowego, leków, portfela, łącznej wartości co najmniej 220 zł, przy czym szarpiąc za torebkę spowodował upadek J. F. ze schodów na chodnik, wskutek czego pokrzywdzona doznała obrażeń w postaci m.in. rany tłuczonej okolicy czołowej lewej, rany tłuczonej nasady nosa, naruszających czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo rozboju i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

6/ w miejsce czynu zarzucanego w punkcie VI aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 marca 2015 r. w G. dokonał kradzieży dowodu osobistego stanowiącego własność U. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. występku z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., w miejsce kar jednostkowych wymierzył oskarżonemu A. W. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, jednocześnie zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 5 kwietnia 2015 r.

We wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji jego obrońca, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej m.in. przestępstwa na szkodę J. F. oraz orzeczenia o karze łącznej:

I. w zakresie przestępstwa na szkodę J. F. (punktu 5) zaskarżonego wyroku, na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., zarzucił rażącą obrazę przepisów prawa procesowego art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 2 Konstytucji, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 2003 r. Nr 42, poz. 364) oraz art. 14 ust. 7

Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167), poprzez skazanie w pkt 5 wyroku oskarżonego A. W. za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k., podczas, gdy postępowanie co do tego czynu w stosunku do oskarżonego zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 10 listopada 2015 r., w sprawie o sygn. akt II W (...), którym skazano A. W. za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. popełnione w dniu 27 marca 2015 r. na szkodę J. F.. Wniósł w tym zakresie m.in. o rozwiązanie węzła kary łącznej oraz o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. w zakresie czynu opisanego w pkt 5 sentencji wyroku i umorzenie postępowania.

II. w zakresie kary łącznej (punktu 7) zaskarżonego wyroku, w oparciu o art. 427 § 1, 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 4 k.p.k., w razie nieuwzględnienia zarzutu z punktu 1 niniejszej apelacji, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, przekraczającej stopień winy sprawcy, społecznej szkodliwość czynu, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstw oraz nieuwzględniającej zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, polegającego na wyrażeniu skruchy i podjęciu współpracy z organami ścigania, ujawnieniu okoliczności popełnienia czynów i mechanizmu działania oskarżonego. Także w tym zakresie obrońca wniósł m.in. o rozwiązanie węzła kary łącznej i o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez jej złagodzenie i wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymierzoną oskarżonemu A. W. karę łączną pozbawienia wolności do 8 lat.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 2 Konstytucji, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 2003 r. Nr 42, poz. 364) oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167), polegającego

na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutów odwoławczych podnoszonych przez obronę i w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie skazania A. W.:

- w pkt 4 wyroku Sądu I instancji za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 i art. 64 § 2 k.k., podczas, gdy postępowanie co do tego czynu zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. w sprawie sygn. II W (...) i II W (...), którym skazano go za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. popełnione na szkodę M. S.;

- w pkt 5 wyroku Sądu I instancji za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k., podczas, gdy postępowanie co do tego czynu zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. w sprawie o sygn. II W (...), którym skazano go za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. popełnione na szkodę J. F.

Na zakończenie obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i utrzymanie nim części wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że postępowanie sądowe w rozpoznawanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować, jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Tylko bowiem w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, czy to materialnego, czy procesowego, zgodnie z treścią art. 523 k.p.k., jest możliwe wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji w sprawie nie doszło do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 2 Konstytucji, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i

podstawowych wolności (Dz. U. z 2003 r. Nr 42, poz. 364) oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167).

Regulując w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. negatywną przesłankę procesu w postaci powagi rzeczy osądzonej, ustawodawca użył zwrotu „postępowanie karne”, które w orzecznictwie i piśmiennictwie definiowane jest jako „prawnie uregulowana działalność zmierzająca do realizacji prawa karnego materialnego” (T. Grzegorzczuk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Warszawa 2014, s. 42; K. Marszał, Proces karny, Katowice 2013, s. 12). Dlatego też, jak podniósł to Sąd Najwyższy w sprawie IV KK 392/11, postępowanie zmierzające do realizacji innej gałęzi prawa, niż prawo karne materialne nie może być uznane za „postępowanie karne” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., OSNKW 2012, z. 5, poz. 50). Takim też postępowaniem nie jest i postępowanie w sprawach o wykroczenia, które z kolei definiowane jest jako „prawnie uregulowana działalność organów procesowych i innych uczestników tego postępowania, zmierzająca do realizacji materialnego prawa wykroczeń” (T. Grzegorzczuk, A. Gubiński; Prawo wykroczeń, Warszawa 1995, s. 247) i ma charakter autonomiczny, wynikający z treści art. 1 § 1 k.p.w. Stąd też Sąd Najwyższy uznał, że *postępowanie zmierzające do realizacji normy materialnej innej gałęzi prawa niż prawo karne nie może być uznane za „postępowanie karne” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a więc takim postępowaniem nie jest też postępowanie w sprawach o wykroczenia. Wcześniejsze zakończenie postępowania innego niż postępowanie karne, choćby co do tego samego czynu tej samej osoby, nie powoduje powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.).*

Sąd Apelacyjny odnosząc się do stawianego w tym zakresie zarzutu z pkt I apelacji w pełni podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w sprawie IV KK 392/11, jak i I KZP 40/03. W postanowieniu z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie I KZP 40/03, OSNKW 2004, z. 2, poz. 22, Sąd Najwyższy uznając, że *niedopuszczalność ponownego postępowania zachodzi tylko wówczas, gdy - przy zachowaniu tożsamości osoby i czynu - uprzednie „postępowanie karne” zakończone zostało prawomocnie, to wcześniejsze zakończenie innego postępowania niż postępowanie karne, choćby co do tego samego czynu tej samej*

osoby, nie powoduje stanu rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.), powołał się na zasady wykładni językowej, a także systemowej i funkcjonalnej, jak również na uzasadnienie do rządowego projektu Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia z 2001 r., z którego wynika że postępowanie w sprawach o wykroczenia nie jest postępowaniem karnym, lecz odrębnym postępowaniem dotyczącym orzekania w sprawach innych niż przestępstwa, choć na zasadach zbliżonych do procesu karnego.

Na zakończenie zasadnym wydaje się zasygnalizowanie, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie K 45/14, uznał, iż *art. 10 § 1 k.w., regulujący idealny zbieg przestępstwa z wykroczeniem, jest zgodny z art. 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonego 22 listopada 1984 r. w Strasburgu (Dz.U.2003.42.364) oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku 19 grudnia 1966 r. (Dz.U.1977.38.167)(wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 grudnia 2016 r., K 45/14, www.trybunal.gov.pl).*

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.